

ПРАВОСЛАВНИ

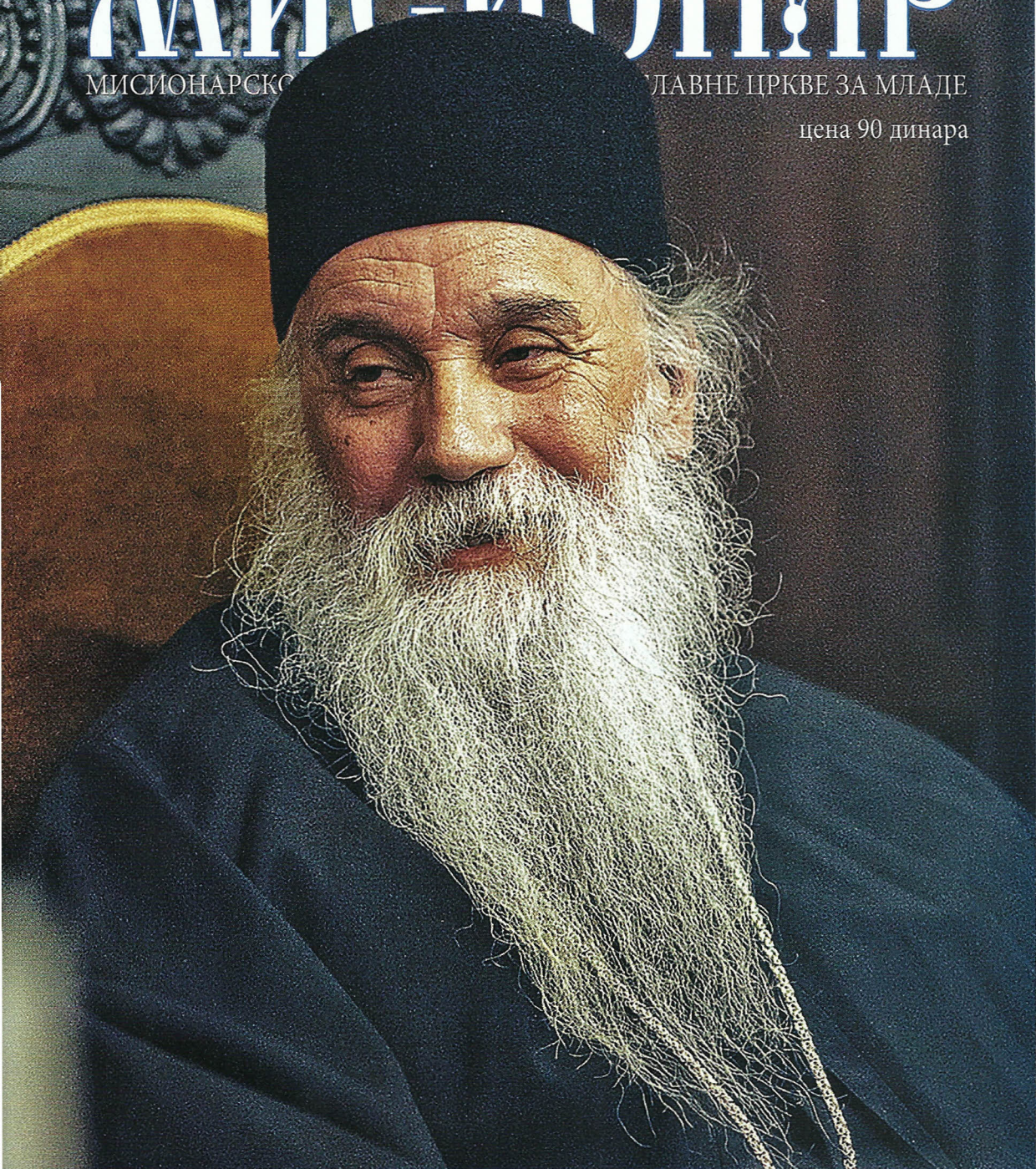
МАЈ / ЈУН 2017.

МИСИОНАР

МИСИОНАРСКО

ОСНОВНЕ ЦРКВЕ ЗА МЛАДЕ

цена 90 динара

Тема броја:

Блажени милостиви

Одлазак ревносног архимандрита–мисионара

Био је несвакидашња појава: монах светогорског искуства, а у проповедничкој служби народу; стари монах, а корисник нових технологија; старац по годинама, а младић по мисионарској ревности...

Презвитер
Оливер Суботић

Драог брата у Христу Господу и сатрудника на пољу мисије Цркве, блаженопочившег архимандрита Гаврила, игумана манастира Лепавина, последњи пут сам видео прошле године приликом посете у београдском Клиничко-болничком центру. Тада смо, међутим, најмање разговарали о његовом здрављу, које нам је некако била тек успутна тема. Највише само разговарали о мисији Српске Цркве јер је та тема заправо и била живот о. Гаврила – његово тело је само носило мисионарски замах унутрашњег човека. Били само убеђени да је његова болест само пролазна епизода и да ће брзо на ноге и на мисионарско поље. Господ је, међутим, имао другачији план, по нама недокучивим промисаоним путевима...

Архимандрита Гаврила Вучковића сам упознао на занимљив начин, када је моја парохијанка Милица Гагић 2012. године кренула за манастир Лепавину и затражила благослов за пут. Тада сам је замолио да поздравим о. Гаврила, иако га лично нисам познавао ни ја, а ни она. Када је пренела тај поздрав оцу, он се веома обрадовао и сместа ју је примио преко реда, припремио разне дарове и поручио ми преко ње нешто што ми се дубоко урезало у памћење: „Ми морамо удружити снаге!“. Недуго после тога, нашу парохију је посетио његов духовни син Ненад Бадови-

нац и договорили смо се за виђење – блаженопочивши отац Гаврило је са њим и још два духовна чада дошао у Жарково 16. јануара 2013. године да се директно упознамо.

Није тајна да смо имали различите ставове у погледу друштвених мрежа, но један дру-

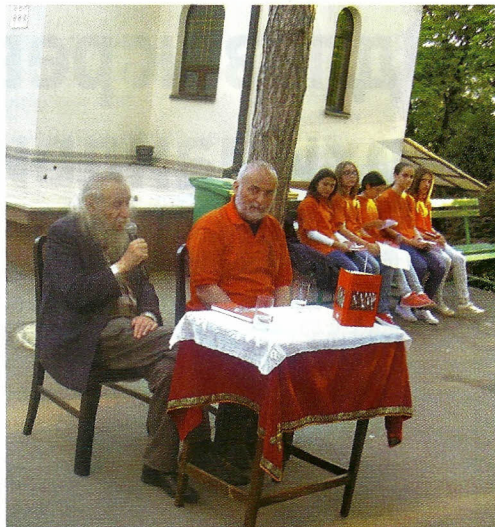
гог нисмо оспоравали у погледу мисионарског рада, напротив – различитости у мисионарском и пастирском приступу нас нису спречиле да, по његовим речима, „удружимо снаге“ и подржимо се међусобно. И не само то – дубоко нас је чудило (и забрињавало) зашто мисионарски задаци наше Цркве трпе у извођењу, само зато што се неки људи не слажу, било да је то на личном или стручном плану.

Од о. Гаврила је човек имао чему да се научи, понајпре споју монашког смирења и мисионарске ревности. Био је заиста не свакидашња појава: монах светогорског искуства, а у проповедничкој служби народу; стари монах, а корисник нових технологија; старац по годинама, а младић по мисионарској ревности... Као такав је обележио мисионарску делатност Српске Православне Цркве са почетка 21. века и остао један од незаборавних трудбеника на том пољу у наше време.

Када је основано Мисионарског одељење при Светом Архијерејском Синоду СПЦ, о. Гаврило је постао стални члан и координатор за поље мисије у електронском простору, чиме се иначе бавио дуги низ година и стекао велико искуство. Нажалост, цео пројекат Мисионарског одељења је, после велике почетне енергије и ентузијазма, из нама незнатих разлога у једном тренутку застао, што је, између осталог, била и једна од болних тема о којој смо разговарали када смо се последњи пут видели у Клиничко-болничком центру.

Воља Божија је била да нас архимандрит Гаврило напусти ове године и оде ка Господу коме је верно служио. Од његових духовних чада очекујемо не само да се молитвено сећају свога оца, већ и да наставе његово дело, па и да га прошире. Надамо се и верујемо да ће се међу њима наћи достојан наследник.

Српска Православна Црква је остала без изузетног делатника на пољу мисије и његов одлазак ће се тек осетити. Нека ти је вјечнаја памјат, оче Гаврило. Помени и нас грешне пред Господом коме си верно као монах и мисионар служио у овоземаљском животу. ○

Пустийше децу к мени јер је ѿаквих Царство Небеско, говори Господ примајући у своје наручје и све оне који су срцем незлобиви као деца. Једна таква личност до скоро била је међу нама. То је био Раша Попов, истакнути публициста, новинар, књижевник, поета и научник који је цео свој живот посветио раду са децом и породичним вредностима. Био је милостиви беседник који ма колико говорио пажња слушаоцу није попуштала. Према њему није било равнодушних. Чинило се да никад није припремао своје беседе већ су оне њега произносиле пред слушаоца. Све што је причао било је крајње занимљиво и поучно.

На веома оригиналан начин могао је да прича на безброј тема.

Рашу Попова сам упознао 2002. године у студију Радија Београд у емисији *Хиландарско инџерџланеџарно бденије*. Увек удубљен у оно што други причају рекао ми је да: „Никада није чуо да цивил тако прича о Мајци Божијој“. Нисам био сигуран, у том тренутку да ли је то похвала, али када је 2014. године са радошћу пристао да буде рецензент прве вероучитељеве песмарице *Хеј чујше сви* биле су ми јасне његове речи. Видео сам да има љубави према свима јер никад није одбијао помоћ онима којима је била потребна. Заједно смо представљали наведену песмарицу више пута и увек је са радошћу беседио.